

4. Zarzut czwarty, dotyczący błędnego zastosowania i interpretacji art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001.

W tym względzie skarżąca podnosi, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ponieważ pozwana nie zbadała, czy w praktyce możliwe jest przyznanie dostępu częściowego.

5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

W tym względzie skarżąca podnosi, że pozwana nie przedstawiła żadnego uzasadnienia dla zastosowania wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001.

6. Zarzut szósty, dotyczący błędnego wykluczenia interesu publicznego w ujawnieniu informacji.

W tym względzie skarżąca podnosi, że pozwana błędnie zinterpretowała prawo do obrony jako interes jedynie strony, nie biorąc pod uwagę, że prawo do obrony jest kamieniem węgielnym państwa prawa i jako takie zapewnia bezpieczeństwo i ochronę społeczności, a nie tylko wyizolowanej jednostki.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43; sprostowania: Dz.U. 2010, L 271, s. 20, Dz.U. 2013, L 333, s. 83).

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2021 r. — Alfa Acciai / Komisja

(Sprawa T-411/21)

(2021/C 401/12)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alfa Acciai SpA (Brescia, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci D. Fosselard, D. Slater i G. Carnazza)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- i. zasądzenie od Unii, reprezentowanej przez Komisję, zapłaty odsetek za zwłokę od kwoty 7 175 000 EUR według stopy procentowej ustalonej przez Europejski Bank Centralny (EBC) do jego głównych operacji refinansowych, obowiązującej pierwszego dnia kalendarzowego miesiąca, w którym przypada termin płatności, powiększonej o trzy i pół punktu procentowego, za okres od dnia 9 marca 2010 r. do dnia 14 listopada 2017 r., po odliczeniu odsetek w wysokości 260 968,15 EUR otrzymanych już przez stronę skarżącą, czyli kwoty w wysokości 2 222 073,29 EUR, lub — tytułem żądania ewentualnego — zapłaty odsetek za zwłokę obliczonych według stopy procentowej uznanej przez Sąd za odpowiednią;
- ii. zasądzenie od Unii, reprezentowanej przez Komisję, zapłaty odsetek za zwłokę od kwoty żądanej w pkt (i) powyżej, za okres od dnia 14 listopada 2017 r. do dnia rzeczywistej zapłaty, według stopy procentowej ustalonej przez EBC dla jego głównych operacji refinansowych, obowiązującej pierwszego dnia kalendarzowego miesiąca, w którym przypada termin płatności, powiększonej o trzy i pół punktu procentowego lub — tytułem żądania ewentualnego — według stopy procentowej uznanej przez Sąd za odpowiednią;
- iii. tytułem żądania ewentualnego w stosunku do pkt (ii) powyżej, zasądzenie od Unii, reprezentowanej przez Komisję, zapłaty odsetek za zwłokę od kwoty, o której mowa w pkt (i), za okres od dnia 2 marca 2021 r. do dnia rzeczywistej zapłaty, według stopy procentowej ustalonej przez EBC dla jego głównych operacji refinansowych, obowiązującej pierwszego dnia kalendarzowego miesiąca, w którym przypada termin płatności, powiększonej o trzy i pół punktu procentowego lub — tytułem żądania ewentualnego — według stopy procentowej uznanej przez Sąd za odpowiednią;
- iv. dodatkowo lub tytułem żądania ewentualnego — stwierdzenie nieważności powiadomienia Komisji z dnia 30 kwietnia 2021 r., Ref. Ares(2021) 2904247;

— v. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący wniosku o odszkodowanie, oparty na błędnym wykonaniu przez Komisję wyroku z dnia 21 września 2017 r., *Ferriere Valsabbia i in./Komisja* (C-86/15 P i C-87/15 P, EU:C:2017:717), z naruszeniem art. 266 akapit pierwszy TFUE i art. 41 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

W tym względzie strona skarżąca podnosi, że Komisja nie zapłaciła w pełnej wysokości odsetek za zwłokę od kwoty kary zwróconej w następstwie tego wyroku.

2. Zarzut drugi dotyczący wniosku o stwierdzenie nieważności, oparty na: naruszeniu i błędnym zastosowaniu art. 266 i 296 TFUE; naruszeniu i błędnym zastosowaniu art. 46 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej; braku uzasadnienia pisma Komisji z dnia 30 kwietnia 2021 r.; naruszeniu prawa i oczywistym błędzie w ocenie.

W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że pismo, w którym Komisja odmówiła zapłaty odsetek za zwłokę, nie zostało wystarczająco uzasadnione i narusza zasady dotyczące przedawnienia.

3. Zarzut trzeci dotyczący wniosku o stwierdzenie nieważności, oparty na naruszeniu i błędnym zastosowaniu art. 266 TFUE oraz rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1268/2012 ⁽¹⁾.

W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że art. 85a ust. 2 rozporządzenia delegowanego (WE, EURATOM) nr 2342/2002 ⁽²⁾, na który Komisja powołała się w swoim piśmie z dnia 30 kwietnia 2021 r., nie obowiązywał już w chwili zwrotu kary, a zatem nie mógł już zostać zastosowany.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii 2012, L 362, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, EURATOM) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 357, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2021 r. – Ferriere Nord / Komisja

(Sprawa T-414/21)

(2021/C 401/13)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Ferriere Nord SpA (Osoppo, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci W. Viscardini, G. Donà i B. Comparini)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

1. a) zasądzenie (na podstawie art. 266 akapit drugi, art. 268 i art. 340 akapit drugi TFUE) od Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję Europejską, zapłaty 1 096 814,68 EUR (lub – tytułem żądania ewentualnego – innej kwoty ewentualnie ustalonej przez Sąd w wypadku zastosowania innej stopy procentowej niż stopa wskazana poniżej) – kwoty wynikającej z zastosowania stopy refinansowania (w wysokości 1 %) Europejskiego Banku Centralnego (BCE) obowiązującej w dniu 9 marca 2010 r., powiększonej o 3,5 punktu procentowego, za okres od dnia 9 marca 2010 r. do dnia 25 października 2017 r. (po odliczeniu kwoty 129 847,10 EUR już wypłaconej tytułem „*narosłych*” odsetek) – jako odszkodowania za szkody poniesione przez Ferriere Nord S.p.A. z powodu braku zapłaty (z naruszeniem art. 266 akapit pierwszy TFUE) odsetek za zwłokę należnych w związku z grzywną [nałożoną